

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ความรู้ และทัศนคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เกี่ยวกับโรคเอดส์ และเมื่อเปรียบเทียบ ความรู้ ทัศนคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษาของบิดา และระดับการศึกษาของมารดา

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียน รัฐบาล กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างประชากร แบบหลายขั้นตอน (Multistage Sampling) ได้ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 500 คน จำแนกตามเพศเป็นตัวอย่างประชากรเพศชาย จำนวน 250 คน ตัวอย่างประชากรเพศ หญิง จำนวน 250 คน ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเองเป็นเครื่องมือ ในการวิจัย ประกอบด้วย ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน ตอนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ ตอนที่ 3 ทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยเดินทางไปเก็บข้อมูล ด้วยตนเอง ได้แบบสอบถามคืนมา คิดเป็นร้อยละ 98 แล้วนำแบบสอบถามที่ได้มาวิเคราะห์ ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC โดยการแจกแจงความถี่ หาค่า ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความรู้ ทัศนคติเกี่ยวกับโรค เอดส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษาของบิดาและระดับ การศึกษาของมารดา โดยการทดสอบค่า "ที" (t-test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. สถานภาพทั่วไปของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล กรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2535 นักเรียนส่วนใหญ่มีอายุ 12 ปี ร้อยละ 60.6 อายุ 11 ปี ร้อยละ 24.1 และนับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 94.3 บิดาของนักเรียนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป ร้อยละ 31.8 รองลงมาคือ อาชีพรับราชการ ร้อยละ 26.1 และมารดาประกอบอาชีพแม่บ้าน ร้อยละ 36.7 รองลงมาคือ อาชีพค้าขาย ร้อยละ 26.1 ระดับการศึกษาของบิดา มารดาส่วนใหญ่อยู่ในระดับประถมศึกษา ร้อยละ 41.6 และ 50.0 ตามลำดับ รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 31.0 และ 26.7

1.2 การได้รับความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร ข้อมูลโรคเอดส์ นักเรียนทั้งหมดเคยได้รับความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร ข้อมูลโรคเอดส์ และนักเรียนส่วนใหญ่ได้รับความรู้จากสื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 99.2 รองลงมา จากครู อาจารย์ ร้อยละ 73.7 นักเรียนเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 1.4 และนักเรียนเคยใช้ยาเสพติด ร้อยละ 1.0

2. ความรู้ และการเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2.1 นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 53.3 รองลงมา มีความรู้อยู่ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ 24.5 และมีความรู้อยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง คิดเป็นร้อยละ 4.5

2.2 เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนชาย กับนักเรียนหญิง พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนชาย และนักเรียนหญิงมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 จำนวน 4 ข้อ ได้แก่

- (1) โรคเอดส์ หมายถึงอะไร
- (2) เชื้อโรคเอดส์ทำสายเซลล์เม็ดเลือดขาว
- (3) นักเรียนอาจติดเชื้โรคเอดส์ได้จากการใช้แปรงสีฟันร่วมกับผู้อื่น
- (4) การใช้ยาเสพติดชนิดฉีด สามารถทำให้ติดเชื้โรคเอดส์ได้

2.3 เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ ด้านความรู้ทั่วไป โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนชาย กับนักเรียนหญิง พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 2 ข้อ ได้แก่

- (1) โรคเอดส์หมายถึงอะไร
- (2) เชื้อโรคเอดส์ทำลายเซลล์เม็ดเลือดขาว

2.4 เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ ด้านอาการของโรค โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนชาย กับนักเรียนหญิง พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน

2.5 เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ ด้านการติดต่อของโรค โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนชาย กับนักเรียนหญิง พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 2 ข้อ ได้แก่

- (1) นักเรียนอาจติดเชื้อโรคเอดส์ ได้จากการใช้แปรงสีฟันร่วมกับผู้ป่วยโรคเอดส์
- (2) การใช้อาหารเสพติดชนิดฉืด สามารถทำให้ติดเชื้อโรคเอดส์ได้

2.6 เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ ด้านการป้องกันและรักษา โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนชาย กับนักเรียนหญิง พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.7 เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ เป็นรายด้าน ระหว่างนักเรียนชาย กับนักเรียนหญิง พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.8 เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา กับนักเรียนที่บิดามีการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไปพบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 6 ข้อ

ในรายข้อที่บิดามีระดับการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไปมีความรู้ดีกว่าบิดาที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา ได้แก่

- (1) โรคเอดส์หมายถึงอะไร
- (2) เชื้อโรคเอดส์ทำลายเซลล์เม็ดเลือดขาว
- (3) ในระยะสุดท้ายของโรคเอดส์ ผู้ป่วยมักเสียชีวิต เนื่องจากสาเหตุใด
- (4) การตรวจหาเชื้อโรคเอดส์ นอกจากตรวจเลือดแล้ว ยังสามารถตรวจได้จากอะไรอีก
- (5) เมื่อส่วนของร่างกายนักเรียน ไปสัมผัสเป็นกับเลือดของผู้อื่น ควรทำอย่างไร

และข้อที่บิดามีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา มีความรู้ดีกว่าบิดาที่มีระดับการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไป คือ

- (1) นักเรียนอาจติดเชื้อโรคเอดส์ ได้จากการใช้แปรงสีฟันรวมกับผู้ป่วยโรคเอดส์

2.9 เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา กับนักเรียนที่มารดามีการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไปพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 1 ข้อ ได้แก่

- (1) ในระยะสุดท้ายของโรคเอดส์ ผู้ป่วยมักเสียชีวิต เนื่องจากระบบภูมิคุ้มกันบกพร่องทำให้เกิดโรคแทรกซ้อนได้ง่าย

3. ทักษะคิด และการเปรียบเทียบทักษะคิดเกี่ยวกับโรคเอดส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

3.1 นักเรียนมีทักษะคิดเกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่ในระดับดี มีระดับทักษะคิดเท่ากับ 3.68 โดยนักเรียน ร้อยละ 70.2 มีทักษะคิดเกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่ในระดับดี และนักเรียน ร้อยละ 27.7 มีทักษะคิดอยู่ในระดับปานกลาง

3.2 เมื่อเปรียบเทียบทักษะคิดเกี่ยวกับโรคเอดส์ โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนชาย กับนักเรียนหญิง พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 จำนวน 2 ข้อ ได้แก่

- (1) ไรโคเอตส์เป็นโรคติดต่อที่น่ากลัวที่สุดในปัจจุบัน
- (2) การทำเล็บ หรือโกนหนวดที่ร้านเสริมสวย มีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดไรโคเอตส์

3.3 เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับไรโคเอตส์ ในด้านทัศนคติทางบวก โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนชาย กับนักเรียนหญิง พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 จำนวน 2 ข้อ ได้แก่

- (1) ไรโคเอตส์เป็นโรคติดต่อที่น่ากลัวที่สุดในปัจจุบัน
- (2) การทำเล็บ หรือโกนหนวดที่ร้านเสริมสวย มีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดไรโคเอตส์

3.4 เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับไรโคเอตส์ ในด้านทัศนคติทางลบ โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนชาย กับนักเรียนหญิง พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

3.5 เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับไรโคเอตส์ โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา กับนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไป พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 จำนวน 2 ข้อ ได้แก่

- (1) นักเรียนที่ติดเชื้อเอตส์ ควรให้ออกจากโรงเรียน
- (2) การจับผู้ติดเชื้อเอตส์ไปกักกันไว้ เพื่อรักษาเป็นสิ่งดี

3.6 เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับไรโคเอตส์ ในด้านทัศนคติทางบวก โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา กับนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไป พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

3.7 เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับไรโคเอตส์ ในด้านทัศนคติทางลบ โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา กับนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไป พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ

.05 จำนวน 2 ข้อ ได้แก่

- (1) นักเรียนที่ติดเชื้อเอดส์ ควรให้ออกจากโรงเรียน
- (2) การจับผู้ติดเชื้อเอดส์ไปกักกันไว้ เพื่อรักษาเป็นสิ่งดี

3.8 เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา กับนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไป พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ.05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ.05 จำนวน 2 ข้อ ได้แก่

- (1) การจับผู้ติดเชื้อเอดส์ไปกักกันไว้ เพื่อรักษาเป็นสิ่งดี
- (2) ผู้ที่ติดเชื้อเอดส์เป็นบุคคลอันตราย นักเรียนไม่กล้าไม่เข้าใกล้

3.9 เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ ด้านทัศนคติทางบวก โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา กับนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไป พบว่า ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ.05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

3.10 เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ ด้านทัศนคติทางลบ โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา กับนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไป พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 จำนวน 2 ข้อ ได้แก่

- (1) การจับผู้ติดเชื้อเอดส์ไปกักกันไว้ เพื่อรักษาเป็นสิ่งดี
- (2) ผู้ที่ติดเชื้อเอดส์เป็นบุคคลอันตราย นักเรียนไม่กล้าไม่เข้าใกล้

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผลการวิจัยเรื่อง ความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยอภิปรายผลเฉพาะประเด็นที่สำคัญ ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์

1.1 ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยส่วนรวม พบว่า นักเรียนมีความรู้ที่อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 53.3 รองลงมา มีความรู้ในระดับดี ร้อยละ 24.5 และมีความรู้ที่อยู่ในระดับต้องปรับปรุง ร้อยละ 4.5 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนยังมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ไม่เพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ คลาคส์ ฮอลล์ (1989) พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษายังมีความรู้เรื่องโรคเอดส์ค่อนข้างจำกัด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ โสกา เตียรวิจิตร (2534) พบว่า โดยส่วนรวมเยาวชนมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่ในระดับปานกลาง และข้อค้นพบจากงานวิจัย พบว่าในด้านความรู้เกี่ยวกับอาการโรคเอดส์ของนักเรียนอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง ซึ่งอาจเป็นผลทำให้ความรู้โดยส่วนรวมของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ครูผู้สอนไม่ได้เน้นเนื้อหาในด้านอาการ ซึ่งเป็นเรื่องที่ค่อนข้างละเอียดสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา น่าจะเป็นการวินิจฉัยทางการแพทย์มากกว่า โดยงานวิจัยของ จิราภรณ์ อินทร์พรหม (2536) พบว่า ผู้บริหารและครูอนามัยโรงเรียนประถมศึกษา มีความรู้ในเรื่องอาการของโรคเอดส์อยู่ในระดับต่ำ และรุ่งเรือง สว่างวงศ์ (2530) พบว่า ผู้บริหารมีความรู้ ความเข้าใจในด้านอาการของโรคเอดส์น้อย

แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการติดต่อของโรคเอดส์ นักเรียนมีความรู้ที่อยู่ในระดับดีมาก ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนได้รับ ข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์จากทางด้านสื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์เป็นประจำ จากข้อมูลทั่วไป พบว่า ร้อยละ 91.2 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้รับความรู้เกี่ยวกับข้อมูล ข่าวสารโรคเอดส์ จากสื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ซึ่งในด้านการติดต่อของโรคเอดส์ สื่อต่าง ๆ ที่เสนอข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์ จะเน้นเนื้อหาด้านการติดต่อเป็นส่วนใหญ่ เช่น จากข้อความรณรงค์ ดังนี้

"มั่วเซ็ม มั่วเพศ เอดส์ถามหา"

"ใช้หนูทุกครั้ง เมื่อมีเพศสัมพันธ์" (ถุงยาง)

และจากงานวิจัยของสถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2525) พบว่า กิจกรรมที่เด็กวัยเรียนที่มีอายุระหว่าง 6-12 ปี ชอบทำมากที่สุด คือ การดูโทรทัศน์ นอกจากนี้วารสาร คานติธรรม (2532) ได้สำรวจการใช้หนังสือพิมพ์ ในการสอนกลุ่มสร้างเสริม

ประสบการณ์ชีวิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า ครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญแก่การนำหนังสือพิมพ์ มาใช้ประกอบการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตในระดับมาก จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้นักเรียนมีความรู้ด้านการติดต่อของโรคเอดส์ในระดับดีมาก

อย่างไรก็ตามยังพบว่า มีนักเรียนอีกร้อยละ 16.9 ที่มีความรู้อยู่ในระดับพอใช้ และร้อยละ 4.5 มีความรู้ในระดับต้องปรับปรุง จากข้อมูลทั่วไปส่วนใหญ่บิดาของนักเรียนมีอาชีพ รับจ้างทั่วไป มารดาประกอบอาชีพแม่บ้าน ดังนั้นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งโตพอที่จะช่วยเหลือครอบครัวได้ ก็อาจจะต้องช่วยเหลือผู้ปกครองในการทำงานบ้าน เลี้ยงน้อง และหารายได้จุนเจือครอบครัว และถ้าผู้ปกครองไม่สนใจหรือไม่สนับสนุนการศึกษาของเด็ก รวมทั้งนักเรียนแบ่งเวลาไม่เป็น อาจเป็นผลเสียต่อการเรียนได้ ดังที่ แพรวพิมพ์ ประทีนภาพ (อ้างในสุวัทนา แก้วสุวรรณ, 2532) ได้ทำการศึกษาสภาวะครอบครัวของนักเรียนในเขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร พบว่า สาเหตุที่นักเรียนเข้าชั้น เพราะบิดามารดาไม่สนใจ และไม่สนับสนุนการศึกษาเท่าที่ควร ไม่มีผู้คอยแนะนำส่งเสริมการเรียนที่บ้าน และฐานะทางบ้านยากจน โดยสอดคล้องกับที่ อนงค์ หงสา (2528) ได้กล่าวว่า ผู้ปกครองของเด็กนักเรียนที่มีอาชีพรับจ้างและค้าขาย ซึ่งเป็นอาชีพที่มีรายได้ไม่แน่นอน ผู้ปกครองจึงให้ความสำคัญกับความมั่นคงทางเศรษฐกิจมากกว่าการเอาใจใส่ในการศึกษาของบุตรหลาน ด้วยเหตุดังกล่าวจึงมีผลทำให้นักเรียนบางส่วน มีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่ในระดับพอใช้และต้องปรับปรุง ซึ่งควรให้ความรู้เพิ่มเติมและเน้นการสอนเกี่ยวกับโรคเอดส์ให้นักเรียนมีความรู้ที่ถูกต้องมากยิ่งขึ้น

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ในรายข้อที่ว่า "การตรวจหาเชื้อเอดส์ นอกจากตรวจเลือดแล้ว ยังสามารถตรวจได้จากอะไร" นักเรียนตอบผิดเป็นส่วนใหญ่ โดยตอบว่าไม่ทราบ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครู และสื่อมวลชนไม่ได้เน้นถึงการป้องกันและการตรวจรักษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิชิต พิทักษ์เทพสมบัติ (2532) ที่พบว่าเยาวชนครึ่งหนึ่งทราบวิธีป้องกันอย่างผิด ๆ หรือไม่ทราบเลย จึงทำให้นักเรียนตอบว่าไม่ทราบเป็นส่วนใหญ่

อนึ่งจากข้อมูลทั่วไป พบว่า นักเรียนมีเพศสัมพันธ์ 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.4 โดยแบ่งเป็นนักเรียนชาย 5 คน นักเรียนหญิง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.1 และ 0.8 ตามลำดับ และนักเรียนเคยใช้ยาเสพติดชนิดฉีด 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 โดยเป็นนักเรียน

หญิงทั้งหมด ซึ่งจากข้อค้นพบนี้ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กำลังอยู่ในวัยที่กำลังย่างเข้าสู่วัยรุ่นมีความอยากรู้อยากลองในเรื่องเพศและการใช้ยาเสพติดด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะนำไปสู่การติดเชื้อเอชไอวีได้ ดังนั้นจึงควรจะมีการร่วมมือกันของครูและปกครองรวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการจัดกิจกรรมรณรงค์ให้ความรู้ในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี เพราะกลุ่มนักเรียนดังกล่าวเป็นกลุ่มหนึ่งที่มีโอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี

1.2 เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนชาย กับนักเรียนหญิง พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีโอกาสได้รับความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์จากโรงเรียนอย่างเท่าเทียมกัน และเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ที่เป็นไปในลักษณะเดียวกัน จึงทำให้นักเรียนชาย และนักเรียนหญิงมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมชัย ชาลิตธาดา (2531) ที่พบว่านักเรียนชายกับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดไม่แตกต่างกัน และงานวิจัยของ อรุณี เจษฎาวิสุทธิ (2535) ก็พบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ไม่แตกต่างกัน

แต่เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์เป็นรายข้อ และเป็นรายด้าน พบว่า มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชายมีความรู้ดีกว่านักเรียนหญิง ในด้านความรู้ทั่วไป และในข้อต่อไปนี้

- (1) โรคเอดส์หมายถึงอะไร
- (2) เชื้อโรคเอดส์ทำลายเซลล์เม็ดเลือดขาว
- (3) การใช้ยาเสพติดชนิดฉีดสามารถทำให้ติดเชื้อโรคเอดส์ได้

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดิวิรรณ หาญวีรกุล (2533) พบว่า นักศึกษาชายมีความรู้ดีกว่านักศึกษาหญิง ในเรื่อง โรคเอดส์หมายถึงอะไร และ วรรณนิภา เรืองสัจ (2533) พบว่า เยาวชนชายมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ดีกว่าเยาวชนหญิง

จากการที่นักเรียนชายมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ดีกว่านักเรียนหญิงเมื่อแยกเป็นรายด้าน และรายข้อนั้น เมื่อพิจารณาจากข้อมูลทั่วไป พบว่า นักเรียนชาย ได้รับรู้ข่าวสารโรคเอดส์ จากสื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และจากนิทรรศการที่มืองค์การหรือเอกชนจัดขึ้นนอกโรงเรียน มากกว่านักเรียนหญิง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ

วีรสิทธิ์ สิทธิไตรย์ (2532) พบว่าเยาวชนไทยได้รับความรู้เรื่องโรคเอดส์จากสื่อมวลชนมากที่สุด และโดยธรรมชาติของเพศชายจะมีความสนใจ และมีการปฏิบัติในเรื่องเพศมากกว่าเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์ (2526) พบว่านักเรียนชายมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศ มากกว่านักเรียนหญิง และจากข้อมูลทั่วไป พบว่านักเรียนชายมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนหญิง จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้นักเรียนชายมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ตกว่านักเรียนหญิง

1.3 เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา กับนักเรียนที่บิดามีการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไป พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ.05 โดยนักเรียนที่บิดามีการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไปมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ ตกว่านักเรียนที่บิดามีการศึกษาต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก บิดา มารดาที่มีระดับการศึกษาสูงกับบิดา มารดาที่มีระดับการศึกษาต่ำ จะมีความแตกต่างกันในการถ่ายทอด โดยบิดา มารดาที่มีระดับการศึกษาสูง จะให้การส่งเสริมการเล่าเรียนมากกว่า บิดา มารดาที่มีระดับการศึกษาต่ำ และมองเห็นความจำเป็นของการศึกษา รวมถึงมีการให้การสนับสนุนมากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับข้อค้นพบของ วีรสิทธิ์ สิทธิไตรย์ (2532) ที่พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์มากที่สุดคือ การศึกษา และจากงานวิจัยของ สุนา ชมพุกีป และคณะ (2532) พบว่า ยิ่งมีการศึกษาระดับสูงจะมีความรู้เรื่องเพศ สูงกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับต่ำ อีกทั้งข้อมูลทั่วไป พบว่า ระดับการศึกษาของบิดาที่นักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่บิดามีระดับการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไป เกินกว่าครึ่งหนึ่ง คือร้อยละ 57.4 ในลักษณะเช่นนี้ บิดาจะสามารถถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ให้แก่เด็กได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เพ็ญศรี อรุณรุ่งเรือง (2522) พบว่าบุคคลที่มีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีกิจกรรมในการส่งเสริมการศึกษาของบุตรหลานแตกต่างกันไป และจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของบุตรหลานแตกต่างกันไปด้วย เหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ระดับการศึกษาของบิดามีผลต่อระดับความรู้ของนักเรียน

1.4 เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา กับนักเรียนที่มารดามีการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไป พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ.05 โดยนักเรียนที่มารดามีการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไปมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ตกว่านักเรียน

ที่มารตามีการศึกษาต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษา ซึ่งมีเหตุผลเดียวกับที่ระดับการศึกษาของบิดามีผลต่อระดับความรู้ของนักเรียน ดังที่กล่าวไว้แล้วใน ข้อ 1.3

2. ทักษะเกี่ยวกับโรคเอดส์

2.1 นักเรียนมีทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาจากข้อมูลทั่วไปในเรื่องการได้รับรู้ข่าวสาร ข้อมูลเรื่องโรคเอดส์ นักเรียนได้รับจากสื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ มากที่สุด ร้อยละ 91.2 ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของโสภา เขียววิจิตร (2534) ที่พบว่า เยาวชนชายและเยาวชนหญิงมีทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่ในเกณฑ์ดี ทั้งนี้เนื่องจาก สถานการณ์ปัจจุบันเรื่องโรคเอดส์กำลังเป็นที่สนใจของทุกหน่วยงานทั้งรัฐบาลและเอกชน มีการอบรมให้ความรู้เรื่องโรคเอดส์หลายรูปแบบหลายวิธีตลอดจนสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร ต่างก็ให้ข่าวสาร ข้อมูลเรื่องโรคเอดส์ เพื่อให้ประชาชน นักศึกษา และนักเรียน ได้ทราบถึงปัญหาตระหนักถึงอันตรายของโรคเอดส์ ตลอดจนมีทัศนคติที่ถูกต้องในเรื่องโรคเอดส์

จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้นักเรียนมีทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่ในระดับดี

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนมีทัศนคติทางลบเกี่ยวกับโรคเอดส์ที่ยังไม่ถูกต้อง จำนวน 3 ข้อ ได้แก่

1. โรคเอดส์เป็นโรคที่สังคมน่ารังเกียจ
2. การจับผู้ติดเชื้อเอดส์ไปกักกันไว้เพื่อรักษาเป็นสิ่งดี
3. นักเรียนไม่ยอมรับประทานอาหารร่วมกับผู้ติดเชื้อเอดส์

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า นักเรียนยังมีทัศนคติที่ไม่ถูกต้องควรจะได้มีการให้ความรู้เพื่อให้นักเรียนมีทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับโรคเอดส์ โดยเน้นในเรื่องโรคเอดส์เป็นโรคที่สังคมน่ารังเกียจ การจับผู้ติดเชื้อเอดส์ไปกักกันไว้เพื่อรักษาเป็นสิ่งดี และนักเรียนไม่ยอมรับประทานอาหารร่วมกับผู้ติดเชื้อเอดส์ ซึ่งครูผู้สอนควรชี้แจงให้เด็กนักเรียนทราบว่า ผู้ป่วยโรคเอดส์เป็นบุคคลที่น่าสงสาร และควรได้รับความช่วยเหลือ

2.2 เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ ของนักเรียนชาย กับนักเรียนหญิง โดยส่วนรวม พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 แต่

เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ และเปรียบเทียบทัศนคติทางบวก พบว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงมีทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ดีกว่านักเรียนชาย ในรายข้อ "โรคเอดส์เป็นโรคติดต่อที่น่ากลัวที่สุดในปัจจุบัน" และ "การทำเล็บหรือโกนหนวดที่ร้านเสริมสวยมีโอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์" ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนผู้หญิงมีความสนใจในการดูแลสุขภาพของตนเองมากกว่านักเรียนชาย มีความละเอียดรอบคอบในเรื่องต่าง ๆ มากกว่า ซึ่งคล้องกับงานวิจัยของ เฉลา เพียรชอบ (2527) ที่พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร นักเรียนหญิงดูแลสุขภาพตนเองดีกว่านักเรียนชาย และจากงานวิจัยของ บัสสเลย์ (1998) พบว่าในระดับการศึกษาที่เท่ากัน นักเรียนหญิงมีทัศนคติที่ติดต่โรคเอดส์มากกว่านักเรียนชาย จึงมีผลทำให้นักเรียนหญิงมีทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ดีกว่านักเรียนชาย

2.3 เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา กับนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไป พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบทัศนคติทางลบเกี่ยวกับโรคเอดส์ ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไป มีทัศนคติดีกว่านักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผลที่ว่า บิดามารดาที่มีระดับการศึกษาสูงกับบิดามารดาที่มีระดับการศึกษาต่ำ จะมีความแตกต่างกันในการถ่ายทอด โดยบิดามารดาที่มีระดับการศึกษาสูง จะให้การส่งเสริมการเล่าเรียนมากกว่าบิดามารดาที่มีระดับการศึกษาต่ำ และมองเห็นความจำเป็นของการศึกษา และให้การสนับสนุนมากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เพ็ญศรี อรุณรุ่งเรือง (2522) พบว่าบุคคลที่มีระดับการศึกษาต่างกันจะมีกิจกรรมในการส่งเสริมการศึกษาของบุตรหลานแตกต่างกัน และจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของบุตรหลานแตกต่างกันด้วย สมณา ชมพู่ทวีป และคณะ (2532) พบว่า ยิ่งมีการศึกษาระดับสูงจะมีความรู้เรื่องเพศ สูงกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่า ด้วยเหตุดังกล่าวจึงทำให้ระดับการศึกษาของบิดา มีผลต่อระดับทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียน โดยนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไป มีทัศนคติดีกว่านักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา

2.4 เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ โดยส่วนรวม ระหว่าง

นักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา กับนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษา ตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไป พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และเมื่อ เปรียบเทียบทัศนคติทางลบเกี่ยวกับโรคเอดส์ ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไป มี ทัศนคติดีกว่า นักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจาก เหตุผลเดียวกับที่ระดับการศึกษาของบิดามีผลต่อระดับทัศนคติของนักเรียน ดังนั้นจึงทำให้ ระดับการศึกษาของมารดา มีผลต่อระดับทัศนคติของนักเรียน

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่ในระดับ ปานกลางเท่านั้น จึงจำเป็นต้องยิ่งที่ครู อาจารย์ ตลอดจนหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐบาล และเอกชน จะต้องช่วยกันจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมและปลูกฝังให้เด็กนักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องโรคเอดส์ให้ถูกต้องและเพิ่มมากขึ้น เช่น ครูควรจะมีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จัดทำโครงการเสียงตามสายให้ความรู้เรื่องโรคเอดส์ จัดบอร์ดนิทรรศการ หรือจัดให้มีการแข่งขันตอบปัญหาโรคเอดส์ เป็นต้น โดยเฉพาะควรเน้นในด้านที่นักเรียนมีความรู้ร่น้อย ดังนี้

1.1 ด้านอาการของโรคเอดส์ในเรื่อง "หลังจากได้รับเชื้อโรคเอดส์เข้าสู่ร่างกายแล้วอาการที่แสดงว่าอาจเป็นโรคเอดส์ในระยะเริ่มแรก คือ ท้องร่วงเรื้อรังและ น้ำหนักลดโดยไม่ทราบสาเหตุ" "อาการผิดปกติในช่องปากที่เตือนว่าอาจเป็นอาการของการติดเชื้อโรคเอดส์ คือ เป็นฝ้าขาวในช่องปากนานเกิน 3 เดือน" และ "ในระยะสุดท้ายของโรคเอดส์ผู้ป่วยมักเสียชีวิต เนื่องจากระบบภูมิคุ้มกันบกพร่องทำให้เกิดโรคแทรกซ้อนได้ง่าย" ซึ่งพบว่านักเรียนมีความรู้ที่อยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง

1.2 ด้านความรู้ทั่วไป ในเรื่อง "โรคเอดส์หมายถึงโรคติดต่อที่เกิดจาก ภูมิคุ้มกันในร่างกายเสื่อมหรือบกพร่อง" และ "เชื้อโรคเอดส์ทำลายเซลล์เม็ดเลือดขาว" ซึ่งพบว่านักเรียนมีความรู้ที่อยู่ในระดับพอใช้

1.3 ด้านการป้องกันและรักษาในเรื่อง "การตรวจหาเชื้อเอดส์ นอกจาก ตรวจเลือดแล้วยังสามารถตรวจได้จากน้ำลาย" "การรักษาโรคเอดส์ในปัจจุบันที่ใช้เพื่อ

หยุดยั้งการแบ่งตัวของไวรัสเอดส์ในร่างกายผู้ป่วย คือ ยา เอ แซด ที (A Z T)" ซึ่งพบว่านักเรียนมีความรู้อยู่ในระดับพอใช้

2. ในด้านทัศนคติ ควรมุ่งแก้ไขทัศนคติที่ยังไม่ถูกต้อง เช่น ความคิดที่ว่า "ผู้ติดเชื้อเอดส์เป็นบุคคลอันตรายนักเรียนไม่กล้าเข้าใกล้" "การจับผู้ติดเชื้อเอดส์ไปกักกันไว้เพื่อรักษาเป็นสิ่งดี" "นักเรียนไม่ยอมรับประทานอาหารร่วมกับผู้ติดเชื้อเอดส์ และโรคเอดส์เป็นโรคที่สังกรรม์เกียจ" เช่น จัดกิจกรรมโต้ว่าที่ จัดนิทรรศการมีการฉายสไลด์เกี่ยวกับโรคเอดส์ หรือให้นักเรียนเขียนเรียงความบรรยายความรู้สึกที่มีต่อผู้ป่วยโรคเอดส์

3. จากผลการวิจัยพบว่า บิดา มารดา มีบทบาทต่อความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียนมาก ถ้าบิดา มารดา มีความรู้ในเรื่องโรคเอดส์ที่ถูกต้องก็จะสามารถให้ความรู้ และถ่ายทอดทัศนคติให้กับเด็กได้ดี ทางโรงเรียนจึงควรจัดกิจกรรมหรือเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ให้กับบิดา มารดาของนักเรียน เพื่อนำไปอบรมสั่งสอนบุตรหลานของตน ซึ่งถือว่าเป็นความร่วมมือกันระหว่างครูกับผู้ปกครอง เพื่อให้เด็กได้มีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ได้ถูกต้อง เช่น จัดวิทยากรมาให้ความรู้เรื่องโรคเอดส์แก่ผู้ปกครอง ให้นักเรียนเขียนเรียงความเกี่ยวกับโรคเอดส์แล้วนำไปให้ บิดา มารดา และญาติพี่น้องอ่าน หรือมีการประกวดการอ่านเรียงความ ครูและผู้ปกครองร่วมมือกันจัดกิจกรรม "ครอบครัวทั่วไทย ต้านภัยเอดส์" เช่น การเดินรณรงค์ต้านภัยเอดส์ เป็นต้น

4. จากข้อมูลทั่วไปที่พบว่า ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ และเคยใช้ยาเสพติดด้วยนั้น ครู อาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้องจากหน่วยงานต่าง ๆ ควรจะได้มีการให้ความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษา และโทษของการใช้ยาเสพติดแก่เด็กให้ถูกต้อง โดยการสอดแทรกลงในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และกลุ่มอื่นตามความเหมาะสม

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติทั้ง 10 เขตการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนการสอนเรื่องโรคเอดส์ และเพื่อปรับปรุงหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสม

2. ควรศึกษาความรู้ ทัศนคติ รวมถึงการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดต่าง ๆ

3. ควรมีการศึกษา เปรียบเทียบความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร
4. ควรมีการศึกษารูปแบบการเรียนการสอนเกี่ยวกับโรคเอดส์ ในระดับประถมศึกษา เพื่อจะได้นำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
5. ควรมีการศึกษาถึงความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ ของครูโรงเรียนประถมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการอบรมให้ความรู้แก่ครูได้อย่างถูกต้อง
6. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับค่านิยมในเรื่องเพศ ในนักเรียนประถมศึกษา เพื่อจะได้ออกศึกษาถึงค่านิยมในเรื่องเพศ ของนักเรียนประถมศึกษาว่าได้เปลี่ยนแปลงไปมากน้อยเพียงใดในปัจจุบัน
7. ควรมีการศึกษาถึงความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของ ผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย